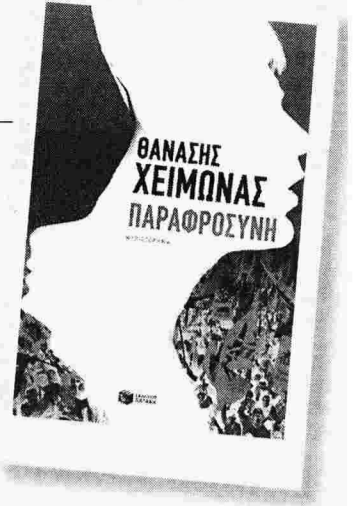

SMS > Η «Παραφροσύνη» είναι ένα βιβλίο για την εμπειρία του στο ΠΑΣΟΚ, απ' όπου αποχώρησε τον περασμένο Φεβρουάριο. «Σήμερα μου φαίνεται εξαιρετικά δύσκολο να επιστρέψω. Πρέπει να αλλάξουν πάρα πολλά» λέει ο Θ. Χειμωνάς.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

«Κατάφερα να μην ξεπουλήσω τις θέσεις και τις ιδέες μου»

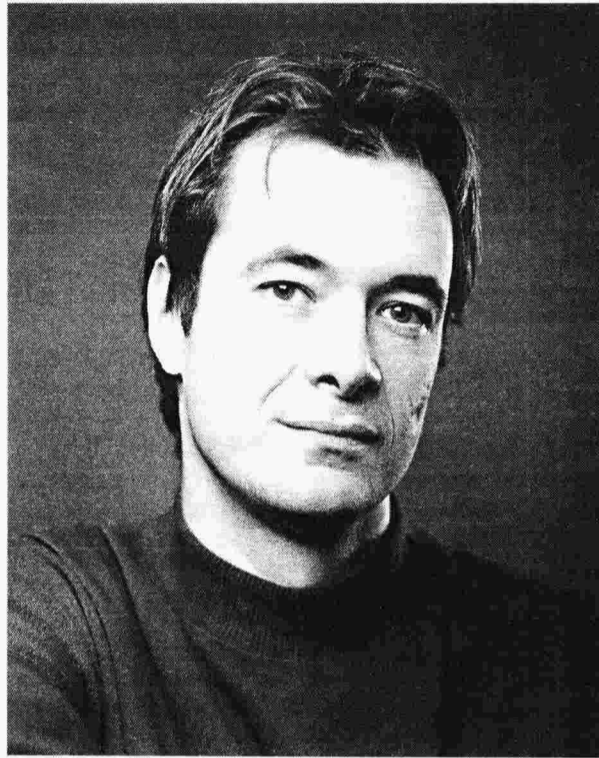
Συνέντευξη στην **ΚΡΙΣΤΥ ΚΟΥΝΙΝΙΩΤΗ**

«
Ελπίζω επιτέλους να ακουστεί μια πιο σοβαρή, φρέσκια και ουσιαστική φωνή στο πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας. Και αναφέρομαι, φυσικά, στον δικό μου χώρο. Τον μεσαίο, εκείνο της Κεντροαριστεράς. Ισως να παλέψω κι εγώ για να συμβεί αυτό.»

Την προσεχή Τετάρτη θα βρίσκεται στην Πάτρα και το Discover για να συζητήσουμε για το νέο του μυθιστόρημα. Σήμερα, ο Θανάσης Χειμωνάς μιλάει στην «ΠτΚ» για την «Παραφροσύνη» του (εκδ. Πατάκη), εκφράζει τις απόψεις του για την πολιτική, το ΠΑΣΟΚ, την Κυβέρνηση, το «μακεδονικό». Διπλώνει δε έτοιμος για αλλαγές σε προσωπικό επίπεδο και «ετοιμοπόλεμος» σε συλλογικό.

Τι πυροδότησε τη συγγραφή της «Παραφροσύνης»;
Το 2012, όταν είχα πρωτοπάει στο ΠΑΣΟΚ με πλησίασε σε μια εκδήλωση ο Χρήστος Χωμενίδης και με το γνωστό του στυλ (που ποτέ δεν καταλαβαίνεις αν μιλάει σοβαρά ή κάνει πλάκα) μου είπε: «Αληθεύει πως τα κάνεις όλα αυτά για να γράψεις κάποιο βιβλίο;». Εγώ τότε γέλασα. Από τότε έγραψα δύο μυθιστορήματα («Ζούμε τις τελευταίες μας μέρες», «Αίτημα φιλίας») που δεν είχαν καμία σχέση με τις εμπειρίες μου στο ΠΑΣΟΚ. Τελικά όμως ο Χωμενίδης δικαιώθηκε. Ενίωσα την ανάγκη να γράψω ένα βιβλίο για όλα όσα έζησα.

Ο Ανδρέας Θανόπουλος, διάσημος δοκιμιογράφος, από τον λογοτεχνικό χώρο περνά στην πολιτική, επιλέγοντας να ενταχθεί στο καταρρακωμένο κόμμα Πράσινη Θύελλα (παρπέμπει στο ΠΑΣΟΚ). Πόσο εσείς είναι ο κεντρικός σας ήρωας;
Σίγουρα έχει πολλά κοινά με

μένα. Πιθανότατα περισσότερα από οποιονδήποτε άλλο ήρωα βιβλίου μου. Παραμένει όμως ένας λογοτεχνικός ήρωας. Σε κάποιες περιπτώσεις σκέφτεται και λειτουργεί τελείως διαφορετικά από μένα.

«Οι άνθρωποι που ασχολούνται με την πολιτική αλλάζουν, όχι η πολιτική. Προς το χειρότερο φυσικά» διαβάζουμε. Γνωρίζοντάς το αυτό, πώς και υποκύψατε στα θέλημά της;
Αυτή είναι η άποψη ενός ήρωα του βιβλίου. Δεν είναι υποχρεωτικό πως ισχύει. Θεωρώ πως εγώ κατάφερα να μην αλλάξω. Να μην ξεπουλήσω τις θέσεις και τις ιδέες μου. Πιθανότατα

αυτό είναι το μοναδικό πράγμα που πέτυχα στην, όποια, πολιτική μου καριέρα.

Στην ιστορία σας, ο έρωτας -πιο ισχυρός, για λίγο, από την παραφροσύνη- ενώνει έναν άνδρα και μια γυναίκα που ανήκουν σε διαφορετικούς πολιτικούς χώρους. Κάτι ανάλογο το θεωρείτε εφικτό στην πραγματική ζωή -ενδεχομένως και ικανό να λειάνει τον όποιο φανατισμό;
Σίγουρα. Πρέπει να είσαι πλήθους για να εμποδίσεις τον εαυτό σου να ερωτευτεί για πολιτικούς λόγους (εκτός αν φυσικά ο ένας από τους δύο είναι ναζί). Προσωπικά, μου έχει συμβεί

να κάνω σχέσεις με γυναίκες που ανήκαν αλλού πολιτικά.

Από τις σελίδες του βιβλίου σας παρελαύνουν πρόσωπα της πολιτικής, παρελθόντος και παρόντος, αλλά και κόμματα, με αλλαγμένα ονόματα. Ενα μικρό ρόλο κρατά και ο Σάκης Τσιικιζέλας, πρώην ισχυρός πολιτικός, νυν έγκλειστος στη φυλακή. Θεωρείτε ότι ο Ακης Τσοχατζόπουλος υπήρξε το εξιλαστήριο θύμα;

Σε μεγάλο βαθμό. Κάποιοι έπρεπε να πάει φυλακή για να πρημήσει ο, διψασμένος για «αίμα», όχλος. Και για να τη σκαπουλάρουν κάποιοι άλλοι. Δεν λέω πως ο Ακης τιμωρείται άδικα. Τον βαραίνουν σοβαρότατες κατηγορίες. Είναι αστείο, όμως, να θεωρούμε πως εκείνος ήταν ο εωσφόρος και όλοι οι άλλοι οι αθώες περισσότερες της Μεταπολίτευσης.

Τον περασμένο Φεβρουάριο αποχωρήσατε από το ΠΑΣΟΚ. Τι ήταν αυτό που ξεχείλιζε το ποτήρι, και τι θα σας έκανε, ενδεχομένως, να επιστρέψετε;

Όταν πήγα στο ΠΑΣΟΚ, το 2012, θεωρούσα πως η κρίση που περνούσε αυτό το ιστορικό πολιτικό κόμμα αποτελούσε μια τεράστια ευκαιρία για να εξελιχθεί σε κάτι καινούργιο, μοντέρνο, πρωτοποριακό. Πίστεψα πως είχε φτάσει η ώρα να αναδείξει νέα πρόσωπα -όπως ακριβώς έκανε την περίοδο 1974-81. Μέχρι ένα σημείο όλα αυτά πήγαν να γίνουν πραγματικότητα με αποκορύφωμα το εξαιρετικό ευρωψηφοδέλτιο της Ελιάς.

Από το '16 και μετά, όμως, όλα άλλαξαν. Το ΠΑΣΟΚ άρχισε να μιλάει μια αφόρητα «ξύλινη» γλώσσα και να αναμασά στερεότυπα των '80's. Αρχισε ξανά την παροχολογία και μια light «αντιμνημονιακή» ρητορική με μοναδικό στόχο να επαναπαρίσει όλους εκείνους που είχαν πάει στον ΣΥΡΙΖΑ και ήταν δυσαρεστημένοι μαζί του επειδή τελικά δεν τους διόρισε. Δεν με ενδιέφερε να είμαι σε ένα τέτοιο κόμμα. Σήμερα μου φαίνεται εξαιρετικά δύσκολο να επιστρέψω. Πρέπει να αλλάξουν πάρα πολλά.

Ασκήτε δριμεία κριτική στη σημερινή κυβέρνηση (ΣΟΣΜΟΣ στο βιβλίο σας). Τι σας εξοργίζει και τι σας τρομάζει στον τρόπο που λειτουργεί; Η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ (ένα κόμμα είναι) κορόιδεψε τον κόσμο. Εκμεταλλεύτηκε τα τρομερά οικονομικά προβλήματα που προέκυψαν λόγω της κρίσης και παραμύθιασε τους Έλληνες πως δήθεν υπήρχε άλλος δρόμος μόνο και μόνο για να αποσπάσει την ψήφο τους. Παράλληλα στηρίχτηκε στη βία, στη χυδαιότητα, τον λαϊκισμό για να αναρριχηθεί στην εξουσία. Με ένα άτυπο (διαδικτυακό και μιντιακό) παρακράτος συκοφάντησε όποιον τόλμησε να έχει αντίθετη άποψη. Συνεργάστηκε με τον ακροδεξιό Καμμένο και έβγαλε τους χρυσαυγίτες από τη φυλακή. Και όλα αυτά στο όνομα της Αριστεράς... Οστόσο, στο βιβλίο αποφεύγω να πάρω θέση. Η «Παραφροσύνη» είναι ένα λογοτεχνικό κείμενο, όχι ένα πολιτικό άρθρο.

Ο Ανδρέας, το «μακεδονικό» και οι αλλαγές

Είναι σαφής ο θαυμασμός σας για την προσωπικότητα του Ανδρέα Παπανδρέου (Λάμπρος Παπασταθόπουλος στην ιστορία σας): «Ήταν ο τελευταίος των μεγάλων» διαβάζουμε. Η αλλαγή που έχει ανάγκη η χώρα, πώς μπορεί να προκύψει, κατά τη γνώμη σας, ελλείψει ανάλογης ηγετικής μορφής;

Ο Ανδρέας υπήρξε μια τεράστια προσωπικότητα. Δυστυχώς όλοι θυμόμαστε τα αρνητικά του και ξεχνάμε πως πραγματικά άλλαξε την Ελλάδα. Το 1981 έγινε μια επανάσταση και η Ελλάδα έγινε οριστικά μια δημοκρατική και προοδευτική χώρα μετά από δεκαετίες αστάθειας. Πιστεύω, ωστόσο, πως η εποχή μας γενικά δεν λειτουργεί με τέτοιας μορφής προσωπικότητες. Μια ουσιαστική συλλογική προσπάθεια θα μπορούσε να αρκέσει.

Σήμερα, το συλλαλητήριο για τη Μακεδονία. Η θέση σας ως προς το ζήτημα της ονομασίας της ΠΓΔΜ;
Καταλαβαίνω την ευαισθησία πολλών (κυρίως Μακεδόνων) σε αυτό το ζήτημα, αλλά θεωρώ υπερβολικό να πιστεύουμε πως ένα μικροσκοπικό κράτος θα κατακτήσει τη μισή Ελλάδα μόνο και μόνο αλλάζοντας το όνομά του. Από την άλλη, οι εικόνες του πρόσφατου συλλαλητηρίου στη Θεσσαλονίκη με τους χρυσαυγίτες, τους καρναβάδες και τα συνθήματα μισαλλοδοξίας και μίσους προκαλεί αποτροπιασμό και φόβο. Όλα αυτά βέβαια

είναι αποτελέσματα της ισοπεδωτικής προπαγάνδας που ασκήθηκε για καθαρά κομματικούς λόγους στον ελληνικό λαό στο ξεκίνημα της δεκαετίας του '90. Ας είμαστε σοβαροί. Η Ελλάδα έχει πολύ σημαντικότερα προβλήματα να αντιμετωπίσει από το πώς θα ονομάζεται επίσημα η ΠΓΔΜ.

Πέραν της πολιτικής της χροιάς, η «Παραφροσύνη» θίγει και το θέμα της ψυχικής διαταραχής, ως προϊόν των τραυματικών βιωμάτων στην παιδική/εφηβική ηλικία. Ιδιαίτερα ευαίσθητο θέμα... Πείτε μας.

Η αλήθεια είναι πως δεν είχα ιδιαίτερα τραυματικά βιώματα ως παιδί και δεν είμαι παράφρων -ή έτσι πιστεύω τουλάχιστον! Πρόκειται, όμως, για ένα «τρικ» που χρησιμοποιώ συχνά στα βιβλία μου. Με βοηθάει να δικαιολογήσω τον αλλόκοτο και οκοτεινό ψυχισμό ορισμένων πρώων μου.

Εχετε αφιερώσει το βιβλίο σας στη μητέρα σας Λούλα Αναγνωστάκη. Τι κρατάτε πιο έντονα μέσα σας

από κείνη;

Είναι πάρα πολλά. Μια ολόκληρη ζωή. Αισθάνομαι άβολα να ξεχωρίσω κάτι.

Κλείνοντας, τι θα θέλατε να δείτε να γίνεται εντός του 2018 τόσο σε προσωπικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο;

Σε προσωπικό επίπεδο ζω μια μεταβατική περίοδο. Πολλά πράγματα αλλάζουν ή πρέπει να αλλάξουν. Αν όλα πάνε καλά, θα μάθετε όταν γίνουν. Σε συλλογικό, ελπίζω επιτέλους να ακουστεί μια πιο σοβαρή, φρέσκια και ουσιαστική φωνή στο πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας. Και αναφέρομαι, φυσικά, στον δικό μου χώρο. Τον μεσαίο, εκείνο της Κεντροαριστεράς. Ισως να παλέψω κι εγώ για να συμβεί αυτό.

